



Alma este marca înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Secrete din trecut

Christi Caldwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Caldwell, Christi
Secrete din trecut / Christi Caldwell.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3377-4

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTI CALDWELL

Secrete din trecut

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

Prolog



Londra, Mayfair, 1807

Calum Dabney era pe moarte.

Și avea dureri mai mari decât cele despre care îi povestise fostul șef de bandă, Mac Diggory.

Împiectindu-se pe alei, Calum se prinse cu mâna de partea dreaptă a abdomenului, iar săngele cald îi inundă degetele. Își simți respirația întrețăiată și zgomotoasă în timp ce se prăbuși peste marginea casei cu pereti albi cu stucaturi.

Până la vîrstă de 14 ani, fusese bătut, împușcat și înjunghiat de mai multe ori decât avea dreptul să supraviețuiască însuși atotputernicul Creator. Își propti degetele în clădirea elegantă pentru a se sprijini, scrâșni din dinți împotrivindu-se durerii și acceptă adevărul.

„O să mor...“

Chiar de ziua lui. Era ridicolă acea ardoare uimitoare, acea nevoie de a supraviețui. De la moartea părinților, când avea 5 ani, trăise într-un orfelinat și fusese bătut pentru simpla placere a infirmierelor care îl îngrijeau. Apoi evadase și se adăpostise în cea mai nemilosă casă din Dial, printre cei mai periculoși lideri de bandă. Calum dormise cu burta goală vreme de multe nopți și fusese forțat să se lupte cu băieți și bărbați pentru resturi de mâncare și monede. Poate că simțea dorința primitivă de a supraviețui care exista chiar și în cele maijosnice creațuri. Deși ducea o viață de mizerie, nu-și dorea să moară, mai ales acum, când găsise o familie în Ryker, Niall, Adair și Helena.

La urma urmei, până și un câine înfometat ar fi mărâit și ar fi luptat până la ultima suflare.

– Nu sunt un câine, scrâșni el.

Era Calum Dabney, unul dintre cei mai buni hoți de buzunare din toată Londra și al doilea în rang în banda Hellfire. Banda fraților

pe care el și Ryker Black o formaseră în urmă cu trei ani. Nu avea de gând să moară. Avea prea multe planuri de viitor. Un viitor în care își propusese să iasă din mizeria canalelor în înalta societate. Să se simtă în siguranță, să aibă hrană, un acoperiș – un blestemat de acoperiș deasupra capului –, un pat mare și un birou extravagant cum avusesese odată tatăl lui...

Fiecare amintire a visurilor lui îl făcea pe Calum să se târască mai departe. Ajunse la capătul aleii și se opri înghețat, precum o himeră între umbre. Respiră adânc, sfidând durerea, așteptă și cercetă temeinic zona. Priveștea grajdurilor și era familiară. Acel loc fusese un adăpost neașteptat cu aproape un an în urmă, în timpul unei inundații, apoi devenise ceva mai mult: un refugiu în care venea pentru a scăpa de iadul din St. Giles. Văzând grajdurile, simți că prinde forțe proaspete.

Norii nopții încremeniră în dreptul lunii pline care atârna pe cer. Protejat de întunerici, țășni înainte, grăbindu-se să ajungă la grajduri. Înîndu-se cu o mâină pe rana ce săngeră, Calum împinse cu cealaltă mâină ușa grajdurilor. Cu ultimele puteri, închise ușa bine și apoi se prăbuși într-o clai de fân.

Un cal de un negru albăstrui precum cerul nopții necheză puternic și se aplecă, frecându-și botul rece de trupul lui Calum.

– Bună, Night, și șopti el armăsarului care părea să-l recunoască.

Puternicul animal necheză în semn de răspuns și apoi, parcă plătită de prezența lui Calum, se întoarse și continuă să mestece fân.

Calum vedea stele verzi – închise și deschise ochii pentru a alunga acele pălpări care îl deranjavau. Dacă ceda în fața întunericului înecat de cerneală, se temea că nu avea să se mai trezească. Astă și spusese încontinuu fratele Niall despre somnul după o rană de cuțit.

Calum își schimbă poziția pentru a se sprijini de partea nevătămată și suspină adânc, simțind cum agonia și sfărtează trupul. Transpirând din cauza durerii și a efortului, închise gura imediat. Linștea era salvatoare, însă sunetul avea să-l distrugă.

– O să te distrugi singur... își zise Calum cu buza de jos tremurând, cuprins de repulsie față de propria slăbiciune.

De fiecare dată când el și frații lui fuseseră înjunghiați, suportaseră durerea, iar nici unul nu fusese atât de slab încât să plângă. Acum însă era altfel. De această dată, era atât de mult sânge! Cu degetele tremurânde, ridică încet cămașa de pe rană. Genui când

îndepărta materialul zdrențuit, dezvăluind rana deschisă. Apoi, trăgând încet aer în piept și strângând din dinti, acoperi rapid semnul lăsat de lama marchizului de Downton. Fiul de duce, Lord Downton avea să fie într-o zi proprietarul grajdurilor din Mayfair pe care Calum le frecventa atât de des. Nemilosul bastard îl prinse și în trecut, iar atunci îl amenințase că avea să-l spânzure dacă mai îndrăznea să-i murdăreasă grajdurile. Însă una era să ignore acea avertizare și altceva era să fure de la același om pe stradă. Îl măcinau vinovăția și regretul.

Fusește neglijent, făcuse o greșeală. Întotdeauna, trebuia să sterpelești de la un bogăță din multime când acesta nu suspecta nimic. Astă era metoda. Cea mai sigură cale de a fura din buzunarul unui bărbat. Însă gentlemanul abțiguit care ieșea din iadul lui Digory era plin de diamante din cap până în picioare, de la inelele de pe degete și butonii jachetei până la capacul prețios al ceasului. Calum făcuse o greșeală ce nu-i stătea în fire și se trezise cu o lamă de cuțit în coaste ca recompensă pentru eforturile lui. Băgă degetele în buzunarul ascuns din țesătura pantalonilor și dădu de un obiect rece din metal pe care îl trase afară.

Valuri de sudoare îi curgeau de la sprâncene în ochi. Clipi pentru a îndepărta umedeala care îl înțepă și privi absorbit lănitșorul greu din mâină. În ciuda durerii agonizante, reuși să rânească. Piesa valora o avere și meritase riscul și neglijența.

Calum se prăbuși pe spate și își pierdu cunoștința.

Un scârtât slab îl trezi din starea de inconștiență. Se chinui să deschidă ochii. Miroslul de cuișoare și de carne de oaie se împrăștiașe peste tot. Încercând să se dezmeticească și să înțeleagă unde se află, se sprijini în coate și suspină adânc, amintindu-și prea târziu de cuțit. Rana. Amenințarea morții iminente.

– Calum.

Șoapta îndepărtată, rostită cu un ton vesel și atât de diferit de lumea lui, și străfulgeră gândurile frenetice.

– Ești aici? Îți-am adus un cadou de zi...

Până și aerul fremătă când mica silueta familiară se aplecă spre el. Mica ducesă Lena, cum o poreclise el. O întâlnise cu un an în urmă, în acel grajd, în mijlocul furtunii. Dacă alți lorzi și doamne ar fi dat peste el, l-ar fi predat autorităților, însă fata minionă fugise

și se întorsese cu resturi de mâncare de la masa de seară. Degetele ei miciute îi cuprinseră fața într-o strânsoare surprinzător de puternică și neliniștită.

— Ești rănit.

Suna mai mult a acuzație pe buzele ei, o acuzație încărcată de teamă. Îl uimea grija cu care îl trata, când fraților și surorilor lui nu le păsa dacă el se întorcea la cocioaba pe care o numea casă. Nu-i voia mila, lacrimile sau grija, aşa că o plesni peste degete.

— Nu sunt rănit, pufni el.

Lenei începu să-i tremure buza de jos, iar el simți fiori în piept. Ea puse jos farfurie pe care o ținea în mâini și îi atinse brațul.

— Ce s-a întâmplat?

Că și cum ar fi fost o singură persoană, privirile li se îndreptără către obiectul blestemat din aur care strălucea în întuneric. Ignorând arsură usturătoare, el se întinse după bijuterie și, făstăcindu-se, o vârfî înapoi în buzunarul de la pantaloni.

„Oare și-a dat seama că este a fratelui ei?“

— Nu-i treabă ta, ripostă el.

De unde să știe ea ce însemna să furi și să supraviețuiești? Nu știa decât că avea stomacul plin, o familie renumită și ce însemna să fii răsfățat.

Dintr-odată, ea izbucni cu o înflăcărare potrivită unei fete care trăia pe străzi, nu uneia care locuia ca o prințesă în casa luxoasă din apropiere.

— Vreau să te ajut pentru că ești rănit. Si știi că detest să îmi vorbești pe un ton prefăcut. Tu nu vorbești aşa, acum te prefaci și... Te rog, nu muri! îi zise ea cu buza tremurându-i din nou.

Se înmuia de fiecare dată când o vedea aşa. Nu se mai răsti la ea pentru a-și salva mândria de ticălos de pe stradă, ci pentru a-i alunga tristețea blestemată din ochii foarte mari și căprui.

— Nu pot să mor, îi răspunse el, amintindu-i de acele cuvinte pe care ea i le spusesese când se întâlniseră prima dată, iar ea îi văzuse cicatricea de pe buze. Am semnul vieții, continuă el.

Îi spusese niște povești grecești stupide, pe care i le îndrugase în timp ce el devorase bucata de pâine pe care i-o adusese atunci.

— Întinde-te! îi porunci ea cu mai multă hotărâre decât ar fi făcut-o poliștii care nu reușiseră încă să-l prindă. Ce s-a întâmplat? îl întrebă în timp ce îl ajută să se întindă în fân.

Abia respirând, el îi permise să-l ajute.

— Am furat ceva și am fost înjunghiat pentru asta.

— Nu poți lăsa garda jos, întrucât răști să fi prins pe neașteptate, îl certă ea. Chiar tu mi-ai spus asta!

— Știi, zise el scrâșnind din dinți. Știi...

Se așteptase la o asemenea remarcă din partea fraților lui. Însă era ciudat să audă o domnișoară pretențioasă vorbind despre regulile străzii. Hotărâtă și cu degete abile, Lena îi dădu cămașa la o parte, făcându-l să geamă.

— Îmi pare rău, îi șopti ea, descoperindu-i rana.

Se pregătise să o audă plângând, însă ea își mușcă puternic buza și cercetă minuțios camera, părând să caute ceva.

— Oh, Calum...

— Nu ar trebui ca o lady ca tine să plângă atunci când vede sânge? zise el cu vocea tremurândă din cauza durerilor, alungând aluzia din întrebarea lui.

— Nu mă tem de sânge, Calum, ripostă ea privind rana, apoi făcu o pauză. Când văd sânge, o văd pe mama.

Răspunsul îl făcu să se încrunte.

— Când era bolnavă, doctorul îi făcea tăieturi și îi aduna sângele într-o farfurie, continuă ea.

Auzind-o, făcu o grimă. Nu putea să înțeleagă deloc obiceiurile nobilimii. Haine prostești și tipătoare și idei stupide despre vindecare.

— Asta nu ar fi vindecat pe nimeni, replică el automat. Fusese tăiat în prea multe lupte și înțelese că pierderea de sânge slăbea o persoană. Nu-i de mirare că a murit, bolborosi el.

Fata guralivă și comunicativă tăcu, deși de obicei era ca o gaiță. El se forță să-și țină ochii deschiși. Lena stătea pierdută lângă el, cuprinsă de durere. Suferința ei îl răscoli, în ciuda atitudinii reci pe care o afișa în fața celorlalți și a propriei lui nefericiri. Fata avea 9 ani, deși cu aspectul ei firav putea trece lesne drept una de 6. Mica ducesă Lena avea mai mult curaj decât majoritatea oamenilor de pe străzi pe care îi cunoștea el. Câteodată, uita prea ușor cât de inocentă părea în fața urăteniei lumii înconjurătoare.

— Îmi pare rău, îi zise el încet.

— A murit acum doi ani. Sunt bine, rosti ea ridicând din umeri.

El nu o crezu, aşa cum nu crezuse că avea să-l omoare împunsătu-
ra de cuțit a acelui nobil. Dar nu era treaba lui să smulgă secrete din
mințea altcuvâta. Nici măcar să fie indiscret cu micuța fată pe care în
secret o numea prietenă.

Cu mâini hotărâte, Lena apucă un șerbet aflat pe tava din apropiere. Acolo era mâncare, hrană care i-ar fi opriț matrele din chiorăit în oricare altă zi. Însă acum nu se putea gândi decât la usturimea rănii. Lena apăsa materialul peste tăietură, iar el scrâșni din dinți.

– Îmi pare rău, repetă ea, privind în sus.

Era o zi a necazurilor.

– E în reguli... regulă, se corectă el imediat.

Pe străzile din St. Giles, un băiat care vorbea corect și cu alt accent în afară de cel londonez era catalogat ca fiind slab. Ea era singura persoană căreia îi împărtășise accentul lui adevărat.

– O să fiu bine.

Întotdeauna era. Cuvintele îi dansau pe buze, dar de această dată se simți împovărat când le rosti, transformând acele vorbe de încurajare într-o minciună.

– Nu se oprește săngerarea, zise ea ridicându-se în picioare, fal-durile fustei albe rotindu-se.

El ridică privirea.

– Ce este?

– Ai nevoie de ajutor...

Calum o prinse de mână, smucind-o și făcând-o să tiptăie. O ținută de încheietura ei mică și firavă.

– Nu!

– Dar...

– Am zis nu!

Cum reușea să aibă vocea atât de puternică în ciuda durerilor teribile care îi străbăteau trupul?

Lena strânse din buze.

– Bine, murmură ea, iar el o eliberă. Dar am nevoie de apă și de cărpe ca să-ți vindec rana.

Să-i vindece rana... Poate doar o croitoreasă foarte icsusită cu un ac bun îl mai putea ajuta acum.

– Nu.

Cu mâinile în șold, îl privi amenințător.

– Calum!

Calum deschise gura pentru a protesta în continuare, însă îl cuprinse un nou val de amețeală. Căzu pe spate. Strigătul înăbușit al Lenei îi văjai în capul deja buimac. Apoi îi auzi pașii grăbiți în timp ce fugea din grajduri. Abandonându-se încă o dată întunerericului, Calum îmbrățișă detașarea și lipsa de durere care veneau odată cu bezna.

– Unde este?

Voceea pătrunzătoare îl trezi, urmată de răspunsul Lenei.

– E aici, Gerald. Pe aici!

Îl cuprinse spaima, risipind ceața durerii. Calum privi alarmat în jur, observând zidurile care stăteau între el și posibilitatea de a evada. Cu palmele transpirate, se chinui să se ridice. Ceasul prețios îi căzu din buzunar în același timp în care ușa grajdurilor se deschise.

Bărbatul din prag clipe în întuneric, oprindu-se și blocând ieșirea, cu Lena lângă el. Preț de câteva clipe ce părură o eternitate, bărbatul nu spuse nimic.

– Ai făcut foarte bine, Lena, bolborosi el pe un ton ciudat de familiar.

Luptându-se cu panica, Calum încerca să înțeleagă ce se întâmpla.

– Întoarce-te în casă, iar eu mă ocup de asta, îi zise bărbatul Lenei, care zăbovea în prag. Acum! se răstă la ea.

„Bastard mic ce ești, lasă că o să te văd eu în Newgate...“

„Oh, Doamne!“ Calum se dezmetici și privi dincolo de ceața din ochi spre lordul din față și la privirea lui amenințătoare. Era același bărbat pe care îl jefuise și care îl înjunghiase. Dintr-o dată, își aminti acea regulă vitală a bandei, cea care acum îi răsună în minte – nici-o dată să nu ai incredere în altcineva în afară de familie. Acum, avea să plătească prețul suprem. Înăbușindu-și durerea, o privi intens pe Lena.

– Cățea nenorocită! mărâi el.

– Nu, eu... plânse ea.

Un servitor începuse să o tragă în spate, iar Calum se forță să o urmărească până când nu o mai văzu. Prietenă lui. „Prostule! Idiotul naibii!“ Mâini brutale începură să-l târască de picioare, scoțându-l din acea stare trecătoare de evadare. Genui puternic din cauza smucăturii și a durerii.

Avea un gust amar în gură.

Respo-Haimana împuștă cei ești! pufni bărbatul, zgâltâindu-l cu sălbăticie.

Calum tipă din nou când bărbatul începu să-l tragă de păr pentru a-l tărî afară din grajduri.

- Furi de la mai-marii tăi, nu? continuă el.

Nenorocitul îi trase un pumn în burtă de văzu stele verzi.

- Scoateți-l de aici... Newgate... Să fie spânzurat!

„Nu!”

Slăbit, Calum se cătină în fața slujitorului voinic, simțind cum o ură intensă îi cuprinde sufletul, ură față de fata care îl trădase.

Capitolul 1



Londra, St. Giles, primăvara 1824

Într-un timp destul de scurt, neprețuitul club al lui Calum Dabney, Iadul și Păcatul, fusese cuprins de haos. Mai precis, în două săptămâni. Fuseseră nevoie doar de două săptămâni ca lucrurile să o ia razna. Cine și-ar fi putut imagina că nu dușmanii din exterior aveau să aducă dezastrul, ci mișcările mișelești din interior?

Țipetele a două dintre fetele care serveau, urmate de zgomotul asurzitor al paharelor sparte și al tăvilor de argint lovindu-se de pământ, răsunără dincolo de multimea adunată.

„La naiba!”

Cu venele zvâcnindu-i, Calum urmărea zarva. Identifică imediat sursa haosului. Înăbușind un blestem, se grăbi să ajungă în acea parte a clubului. Bărbații îi făcură repede loc. Se opri în fața femeilor aproape dezbrăcate chiar atunci când frumoasa blondă, angajată de curând, o plesni pe servitoare peste față. Sunetul palmei care lovi obrazul se auzi dincolo de râsul răgușit și de încurajările bărbătilor beți.

– A mea ești, târfă ordinară!

Acest atac fu primit cu un alt strigăt de indignare din partea celeilalte. Marjorie se lansă asupra atacatoarei sale. Calum încercă să le despartă, dar primi o lovitură surprinzător de puternică în obraz pentru eforturile lui. Cele două servitoare nu păreau să conștientizeze faptul că intervenise adjunctul șefului clubului, aşa că tăbărără pe el, încercând să continue lupta. Cu unghiile lor colorate, fiecare se chinuia să o prindă pe celaltă.

Cu coada ochiului, Calum îl văzu apropiindu-se pe Adair, alt coproprietar al localului, care era în spatele lui Marjorie.

– Destul! zbieră Calum, strunind-o pe Deborah, servitoarea cu forme voluptuoase.